

Свалятъ последния, той е въ безсъзнание — цѣлъ обвитъ въ бинтове. Чета въ списъка: Зарко Иовчевъ раненъ на 27 май. Седемнадесетъ рани отъ шрапнелни коршумчета и парче отъ снарядъ. Годиניתъ му сж само 21. Студентъ е, нежененъ.

Погледнахъ лицето му, то е подуто. Отъ попуканитѣ устни тече черна кръвъ, която багри превръзката. Отъ очитѣ му не се вижда да лъха искрата на живота, тѣ бѣха съ извити къмъ горнитѣ клепки зеници, неподвижни като на мрътвецъ и задаваха страхъ. . .

Всички сж вече настанени по леглата и скоро ще мине хирургътъ, за да посочи кои трѣбва веднага да се опериратъ. Азъ съмъ дежурна и нѣма да отивамъ въ операционната, а едва ли бихъ могла да понеса нови изпитни.

Следъ отпуската, душата ми е разнежена и нѣма да може да издържи тия жестоки страдания. По-добре да не бѣхъ напускала болницата. Сега по-мжно понасямъ.

2 Юний.

Цѣла нощъ не можахъ да спа. Вчерашнитѣ ранени изпълниха душата ми съ ужасъ и отвращение къмъ живота и хората. Тѣ сж се превърнали на истински звѣрове и озлобени, че сж затворени въ клетки сж се нахвърляли едни върху други и запълнятъ цѣлата земя съ трупове. Искамъ да умра, да потъна въ дънъ земя, за да не виждамъ повече човѣшкитѣ мжки и страдания — тѣ сж непоносими. Отъ тѣхъ душата изтрѣпва, желанието умира, а вмѣсто трепетнитѣ сладострастия на любовта, се явява глухата умраза и отчаянието, безнадежното отчаяние, което носи само смъртъ и позоръ . . . лудъ смѣхъ и кървави потоци отъ съсирена кръвъ.

Цѣлата вселенна се е превърнала на кървава пихтия. която души и омаломощава.

Въ коридора на болницата, чувамъ разпря. дошла е една посетителка и говори на една отъ сестритѣ.

— Говорихъ му на това диване да не отива на фронта. Тукъ бѣше запазено, не само за себе си, но и за менъ. А сега. . . Богъ да го убие. . .